

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **HBO Česká republika, spol. s r. o.**, se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, IČ 61466786, zastoupen JUDr. Antonínem Hedrlínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2010, sp. zn. 2010/133/had/HBO, zn. had/2837/2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 27. 8. 2010, sp. zn. 2010/133/had/HBO, zn. had/2837/2010, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 7 760 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Antonína Hedrlína, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se měl dopustit tím, že dne 27. 11. 2009 od 20:00 hod. na programu HBO odvysílal

pořad Mé druhé já, způsobilý ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, a to zejména realisticky a sugestivně zpracovanou scénou brutálního násilí v parku.

Žalobce v podané žalobě nejprve uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaná doručila toliko přímo žalobci, nikoli jeho zástupci.

Žalobce namítá, že ze znění výroku není jasné, o který program HBO se jedná, neboť žalobce vysílá pod tímto názvem několik rozdílných programů, z nichž každý je určen pro jiné teritorium vymezené jedním nebo více státy. Žalobce pokládá za nerozhodné, je-li případně možné učinit závěr, o který program se konkrétně jedná, na základě obsahu správního spisu. Vytýkaná vada působí podle žalobce zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K hodnocení obsahu odvysílaného pořadu žalovanou žalobce namítá, že měl být hodnocen z hlediska českého právního a kulturního prostředí, nikoli z hlediska „ratingu“ pořadu v jiných zemích (zejména v Nizozemsku). K tomu žalobce poukazuje na filmovou databázi na www.kfilmu.net, kde je odvysílaný film hodnocen jako do 12 let nepřístupný. Toto hodnocení považuje žalobce za použitelnější než hodnocení zahraniční. Žalobce sám sice označil pořad za nevhodný do 15 let, to však neznamená, že mohl ohrozit vývoj dětí a mladistvých.

Žalobce dále nesouhlasí s použitelností předchozího upozornění, které se týkalo pořadu Hadi v letadle, na nyní posuzovanou věc. Nadto žalobce pokládá upozornění za akt zakládající práva a povinnosti, tedy za správní rozhodnutí; v tomto směru se neztotožňuje s dosavadní judikaturou a považuje ji za nezákonnou. Vedle toho žalobce má za to, že žalovaná pořad Hadi v letadle na svém zasedání ani nezhlédla.

Žalobce rovněž brojí proti popisu scén, které žalovaná hodnotila jako závažné. Tento popis se mu jeví přehnaný, srovnání s filmem Kill Bill neshledává případným. Vytýkané scény jsou ztvárněny spíše zastřeně a klipově, a proto působí méně škodlivě než scény otevřeného násilí se zobrazením detailů. Žalovaná je chybně vyhodnotila jako naturalistické.

V odůvodnění rozhodnutí žalobce postrádá vysvětlení, jak žalovaná dospěla k závěru obsaženému ve výroku, že pořad může způsobit ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých.

Další námitky žalobce vznáší vůči uložené pokutě. V první řadě poukazuje na to, že při ukládání sankce měla žalovaná vzít v úvahu skutečnost, že pořad byl odvysílán na prémiovém kanálu; program HBO je placeným kanálem, který může v ČR přijímat méně než 10% divácké veřejnosti.

Dále nesouhlasí s tvrzením žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí, že dostupnými prostředky nelze zjistit údaje o počtu předplatitelů programu HBO. Žalobce je názoru, že tento údaj zjistit lze, navíc je klíčový pro posouzení kritéria dosahu vysílání a kritéria odpovědnosti vůči divácké veřejnosti.

Podle žalobce je odpovědnost provozovatelů placených programů nižší než provozovatelů celoplošných programů vysílaných prostřednictvím vysílačů (např. Česká televize); nižší odpovědnost je dána i tím, že v případě žalobce se nejedná o plnoformátový program. Přesto žalovaná uložila žalobci pokutu srovnatelnou či dokonce vyšší než ukládá provozovatelům celoplošných programů vysílaných prostřednictvím vysílačů (konkrétně zmiňuje případ, kdy CET 21, spol. s r. o. byla za tentýž delikt uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, a případ, kdy FTV Prima spol. s r. o. byla uložena pokuta rovněž ve výši 100 000 Kč).

Co se týče hodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání na trhu, vytýká žalobce žalované, že vychází z výroční zprávy žalobce, která se však netýká jen trhu v České republice; zisk žalobce je z drtivé části generován ze zdrojů mimo Českou republiku. Nadto nelze při hodnocení tohoto kritéria vycházet z finanční síly provozovatele vysílání, ale z postavení se zřetelem k odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Svě postavení na trhu v České republice shledává žalobce podstatně méně významným než postavení provozovatelů celoplošných programů vysílaných prostřednictvím vysílačů.

Žalobce konstatuje, že jej žalovaná při ukládání pokut diskriminuje, neboť jej staví na úroveň provozovatelů celoplošných programů vysílaných prostřednictvím vysílačů.

Žalovaná se podle názoru žalobce zabývala jen okrajově nebo vůbec kritériem povahy vysílaného programu a typu vysílání, ačkoli tato kritéria vypovídají ve prospěch žalobce.

Závěrem žalobce poukazuje na to, že mu byla uložena pokuta ve výši desetinásobku dolní zákonné sazby, což považuje za nepřiměřené.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaná uvádí k námitce nedostatečné identifikace programu ve výroku rozhodnutí, že sám provozovatel programy s označením HBO nijak blíže nespecifikuje, nediferencuje; už ve správním řízení měl žalobce možnost takovou námitku uplatnit, ale neučinil tak; k záměně programu ani dojít nemohlo, neboť předmětný pořad byl odvysílán jen na jediném programu HBO. K námitce chybného hodnocení obsahu pořadu žalovaná konstatuje, že využití „ratingu“ nizozemské databáze nebylo rozhodující, rozhodující bylo vlastní správní uvážení žalované. K problematice předchozího upozornění žalovaná uvádí, že Rada se se záznamem filmu Hadi v letadle seznámila na svém zasedání dne 10. 3. 2009, byť by zcela postačovalo, kdyby tak učinil pouze úřad žalované. Dále podle žalované není v posuzované věci předmětem řízení předchozí upozornění. K námitce přehnaného popisu scén žalovaná konstatuje, že rozbor pořadu provedla objektivně a že forma zpracování závadných scén provokuje a nabuzuje dětskou představivost a může být pro dětské diváky ohrožující. Obdobně má Rada za to, že klipové zpracování umocňuje temnou akční, až hororovou atmosféru; v ostatním k této námitce žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o námitku absentujícího vysvětlení možného ohrožení psychického vývoje dětí

a mladistvých, podle žalované takové vysvětlení je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženo. V případě námitek týkajících se uložené pokuty žalovaná nesouhlasí s tím, že by žalobce stavěla na roveň provozovatelům vysílání prostřednictvím vysílačů. Podle žalované žalobce neuvedl konkrétně, v čem měla žalovaná při stanovení výše pokuty pochybit; pouhé číselné srovnání výše pokuty s jinými případy nepovažuje žalovaná za argument prokazující její pochybení. Pokud shledala žalovaná některá z kritérií pro stanovení sankce okrajovými, neznamená to, že úvaha o nich v napadeném rozhodnutí absentuje. Uloženou pokutu považuje žalovaná za mírnou.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K poukazu žalobce, že napadené rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci a nikoli jeho zástupci, soud ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo doručeno též zástupci žalobce, a to prostřednictvím datové schránky dne 1. 12. 2010.

Pokud jde o námitku, že ve výroku rozhodnutí žalované není přesně identifikován program, na němž měl být předmětný pořad odvysílán, soud konstatuje, že nemá pochybnost o tom, že se jednalo o program HBO šířený v České republice. Žalobce neprokázal a koneckonců ani netvrdil, že dne 27. 11. 2009 od 20:00 hod. odvysílal pořad Mé druhé já i na jiné teritoriální mutaci programu HBO. Muselo mu být tedy zcela zřejmé, že je sankcionováno odvysílání tohoto pořadu na programu HBO v české mutaci. Jakkoli lze s žalobcem souhlasit potud, že příslušný program by měl být ve výroku rozhodnutí žalované přesně specifikován, nepovažuje soud tento nedostatek v posuzovaném případě za natolik závažný, že by vyvolával jakoukoli objektivní pochybnost o příslušné teritoriální mutaci programu HBO. Tudíž ani sám o sobě nemůže působit nezákonnost napadeného rozhodnutí a zrušení rozhodnutí žalované jen z tohoto důvodu by bylo ryze formální.

Soud však dospěl k závěru, že nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat z hlediska vznesených žalobních námitek týkajících se skutkových okolností a jejich právního posouzení, neboť není patrné, ve vztahu k jakému obsahu skutku (k jakému okruhu závadných scén) by tak měl učinit. Žalobou napadené rozhodnutí je z tohoto zorného úhlu nesrozumitelné, neboť není patrné, co přesně žalovaná žalobci vytýká, resp. jakého skutku se měl dle jejího názoru dopustit.

Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaná výslovně uvedla a podrobně popsala jako závadnou jedinou scénu, a to scénu začínající vulgárním atakem násilníků, který přeroste ve fyzické napadení, při němž je k smrti ubit mladík. Závadnost žádné jiné scény

žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí žalobci explicitně nevytýká (resp. jeho protiprávní jednání žádnou jinou závadnou scénou explicitně nevymezuje) a jen obecně zmiňuje „i další scény znázorňující násilí“. Takový popis skutku by sám o sobě mohl obstát, pokud by i odůvodnění rozhodnutí bylo založena na jedné ve výroku rozhodnutí konkrétně vytýkané scéně. Tak tomu však není a žalovaná sankcionuje žalobce i za další scény. Na straně 6 svého rozhodnutí žalovaná pod jednotlivými body popisuje celkem 11 „nejproblematictějších sekvencí“ (vedle scény popsané již ve výroku napadeného rozhodnutí se jedná o záběry z nemocnice a sekvence milujícího se páru střídané záběry na zmučená těla po útoku; záběr na intubovanou ženu se zakrvácenou hlavou; záběry na zhmožděný černo-červený obličej ženy napojené na přístroje; zastřelení prodavačka několika ranami, přičemž zásahy jsou ukázány, a pokus o zabití další ženy, která útočníka v sebeobraně zastřelí; napadení spolucestujících v metru a zastřelení agresorů; pokus o přejetí prostitutky autem, při kterém je řidič zastřelen a automobil následně zraní prostitutku; surové zranění ženy montpáku, při čemž z následného děje vyplývá, že žena útočnickovi zasekla montpáku do lebky a srazila jej z výšky; scéna, kdy žena chladnokrevně zastřelí dva muže, jednoho čelně do oka, druhého ze zálohy; scéna, kdy muž škrtí ženu a žena muže posléze z bezprostřední blízkosti střílí do úst). Závěrem tohoto výčtu žalovaná konstatuje, že „kromě těchto momentů film obsahoval ještě další, které nebyly do výše uvedeného shrnutí zahrnuty; jednalo se o ojedinělé flashbackové scény či záběry napadení zachycené na mobilním telefonu. Film rovněž obsahoval přesvědčivé zobrazení chvil úzkosti, které hrdinka prožívala po napadení...“.

Z uvedeného vyplývá, že není jasné, jakým jednáním se žalobce měl dopustit deliktu, za nějž byl potrestán. Byť skutková věta obsažená ve výroku napadeného rozhodnutí specifikuje toliko jednu závadnou scénu (scénu napadení a ubití mladíka), podle odůvodnění rozhodnutí zahrnuje sankcionovaný skutek podstatně širší spektrum záběrů, které žalovaná shledává závadnými. Tato disproporce mezi zněním výroku rozhodnutí na straně jedné a jeho odůvodněním na straně druhé vyvolává nesrozumitelnost žalobou napadeného rozhodnutí vedoucí k jeho nepřezkoumatelnosti.

Z hlediska žalobních námitek uplatněných proti uložené pokutě zdejší soud konstatuje, že úvahy žalované, o něž je pokuta opřena, jsou dílem nedostatečné či absentující a v důsledku toho je uložená výše pokuty nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, dílem pak její závěry nemají oporu ve správním spisu.

Žalobce již ve správním řízení vznesl stejnou námitku jako v žalobě, totiž že HBO je prémiový kanál (tj. kanál placený, šířený družicí a poskytovaný příjemci na základě uzavřené zákaznické smlouvy), což se mělo projevit při úvahách žalované o sankci. Na straně 4 napadeného rozhodnutí (v rámci hodnocení skutku) žalovaná sice uvedla, že tato skutečnost ovlivňuje výši uložené pokuty a že ji Rada vzala v úvahu při vyhodnocování kritérií pro stanovení výše pokuty, na straně 9, kde žalovaná zdůvodňuje uloženou sankci, však není vůbec patrné, jak tuto okolnost zohlednila ani jakou tato okolnost měla na rozhodování o sankci vliv. Rada zde toliko v rámci hodnocení kritéria povahy vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu konstatovala, že „program HBO je filmovým programem, který provozuje své vysílání prostřednictvím družice a jehož příjem je podmíněn uzavřením zákaznické smlouvy. Z tohoto hlediska lze nahlížet na dosah vysílání programu HBO za limitovaný.“. V následujícím textu pak

žalovaná tuto úvahu nijak nerozvíjí a nedovozuje z ní žádný závěr, místo tohoto přechází k citacím z výroční zprávy žalobce za rok 2009 o úspěšnosti a zisku žalobce. Lze uzavřít, že ačkoli Rada v napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že skutečnost, že program HBO je programem prémiovým, má vliv na výši uložené pokuty, nelze z textu napadeného rozhodnutí seznat, jak tuto skutečnost Rada vyhodnotila a jak ji při hodnocení kritérií pro uložení pokuty, resp. při stanovení její výše zohlednila. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Důvodný je také nesouhlas žalobce s tvrzením žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí, že nelze dostupnými prostředky zjistit údaje o počtu předplatitelů programu HBO. Žalovaná proto nehodnotila kritérium dosahu závadného vysílání. Soud je nucen konstatovat, že z textu napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, jak Rada dospěla k závěru o nemožnosti obstarat údaje o počtu předplatitelů programu HBO ani zda v tomto ohledu učinila nějaký pokus. Soud je přitom názoru, že lze důvodně předpokládat, že tyto údaje musejí být známy přinejmenším samotnému provozovateli vysílání, jakožto subjektu komerčnímu, jehož příjem je mimo jiné tvořen právě z plateb předplatitelů a u něhož lze očekávat, že tyto údaje potřebuje dále znát např. v zájmu své vyjednávací pozice při prodeji reklamního času. Lze uzavřít, že Rada se měla pokusit získat potřebné údaje přinejmenším od provozovatele vysílání. Její závěr o tom, že kritérium dosahu závadného vysílání nebude posuzovat, byl tedy předčasný.

Žalobce rovněž namítal, že závěry činěné žalovanou z jeho výroční zprávy za rok 2009 nejsou případné a že obsahu zprávy je přikládán jiný význam. K tomu soud konstatuje, že z této výroční zprávy žalovaná v textu věnovaném odůvodnění uložené sankce několikrát vychází, přičemž nejzávažnější je skutečnost, že údaje z ní pocházející používá při hodnocení kritéria postavení na trhu. Uplatněnou námitku soud nemůže posoudit, neboť předmětná výroční zpráva netvoří součást správního spisu soud tak nemůže přezkoumat, zda Rada čerpala informace z výroční zprávy správně, nebo naopak zkresleně či je dezinterpretovala. V tomto směru tedy rozhodnutí žalované nemá oporu ve správním spisu.

Vzhledem k popsáním pochybením žalované při ukládání sankce a stanovení její výše, se pak soud nemůže zabývat námitkou nepřiměřenosti uložené pokuty, neboť nelze přezkoumat úvahy žalované v celistvosti tak, aby bylo možno na základě odůvodnění sankce obsaženého v napadeném rozhodnutí usoudit, zda uložená pokuta vyhovuje principu proporcionality či nikoli.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil dílem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí, dílem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a dílem proto, že rozhodnutí nemá oporu ve správním spisu. Současně soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy ujasní obsah sankcionovaného jednání a uvede do souladu

výrokovou část rozhodnutí na straně jedné a jeho odůvodnění na straně druhé. Rovněž odstraní soudem vytknuté nedostatky týkající se uložené sankce a stanovení její výše.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 4 800 Kč, tj. 960 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovanou částka 7 760 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 16. února 2011

JUDr. Ludmila Sandnerová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petrlíková